

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

Conceptul juridic de „notificare sau comunicare a actelor” înseamnă, practic, că actele judiciare în materie civilă și comercială trebuie să le parvină tuturor părților la procedură.

Articolul 4 alineatul (1) punctele 6, 7 și 8 din Decretul privind operațiunile juridice oficiale (*Uredba o uredskom poslovanju*), [Narodne Novine („NN” – Monitorul Oficial al Republicii Croația) nr. 7/09] stipulează că astfel de acte pot fi solicitări sau înscrisuri oficiale.

- solicitarea este un act utilizat de către o parte pentru a iniția o procedură, pentru a completa sau a modifica o cerere sau o altă acțiune de natură juridică sau pentru a renunța la o astfel de cerere.

Articolul 14 din Legea privind procedura civilă (Zakon o parničnom postupku, NN nr. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 și 89/14, denumită în continuare „LPC”) prevede că, în cazul în care, pentru anumite acțiuni, legea nu precizează sub ce formă pot fi întreprinse acestea, părțile pot efectua acțiuni procedurale fie în scris, în afara ședinței de judecată (printr-o solicitare), fie oral, în cadrul ședinței de judecată.

Articolul 106 din LPC prevede că solicitările – plângeri, răspunsuri la plângeri, căi de atac judiciare și alte declarații, moțiuni și notificări – formulate în afara procesului trebuie să fie prezentate în scris.

Prin urmare, solicitările sunt actele emise de clienți și alte părți la procedură pentru a fi utilizate în scopul de a întreprinde acțiuni procedurale.

- un act este un înscris emis de o autoritate prin care aceasta decide cu privire la o chestiune, răspunde la o solicitare formulată de o parte, instituie, încetează sau finalizează acțiuni oficiale și se angajează într-o corespondență oficială cu alte organisme sau entități juridice cu autoritate publică.

Notificarea sau comunicarea actelor, astfel cum este definită prin lege, este o activitate prestabilă a autorităților competente și a persoanelor, prin care destinatarilor li se oferă acces la conținutul actelor care le sunt adreseate. Acest lucru este important deoarece, în cazul în care omisiunea de a notifica sau comunica un act unei părți înlătură posibilitatea părții respective de a fi audiată, aceasta constituie o încălcare gravă a dispozițiilor aplicabile acțiunilor în justiție și poate justifica introducerea unei căi de atac extraordinare.

Notificarea sau comunicarea unei plângeri către pârâtul în cauză este, de asemenea, o condiție necesară pentru inițierea unei proceduri contencioase, iar o astfel de procedură începe din momentul în care plângerea este notificată sau comunicată pârâtului [articolul 194 alineatul (1) din LPC].

În consecință, se aplică reglementări separate cu privire la notificarea sau comunicarea actelor, întrucât aceasta este o condiție necesară în procedurile contencioase, izvorâtă din principiul privind dreptul părților de a fi audiate; aceasta înseamnă că trebuie să se acorde părților acces la informațiile referitoare la locul și data procedurii contencioase și la faptele materiale ale cauzei. În plus, acțiunile în justiție întemeiate pe plângeri nu pot fi inițiate decât dacă plângerea a fost notificată sau comunicată pârâtului în conformitate cu normele aplicabile. Notificarea sau comunicarea actelor este importantă, de asemenea, deoarece, în unele cazuri, termenul prevăzut pentru ca părțile să întreprindă măsuri procedurale (răspuns la o plângere, cale de atac) începe să curgă din momentul notificării unui act, însemnând că, în timpul procedurilor judiciare, este necesar să se ia toate măsurile necesare pentru ca destinatarii să ia cunoștință de conținutul actelor care le sunt notificate sau comunicate (principiul securității juridice și principiul prezentării orale și scrise). Se consideră că un act a fost notificat sau comunicat în mod adecvat numai dacă s-au respectat normele care reglementează notificarea sau comunicarea actelor.

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial

Acțiunile în justiție, ordinele de recuperare, hotărârile judecătorești și alte decizii ale instanței care pot fi contestate individual și împotriva cărora se pot introduce căi de atac trebuie să fie notificate sau comunicate personal părții în cauză; aceasta se aplică, de asemenea, oricărui alt document prevăzut de lege sau în cazul în care o instanță consideră că este necesar să ia măsuri asigurătorii speciale, de exemplu atunci când actele de identitate sunt prezentate în original sau pentru orice alt motiv [articolul 142 alineatul (1) din LPC].

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

Titlul 11 din LPC conține dispoziții care reglementează notificarea sau comunicarea actelor.

Articolul 133 alineatul (1) din LPC stabilește modalitățile de notificare sau comunicare a actelor, precizând că actele trebuie să fie notificate sau comunicate prin poștă sau de către un funcționar judiciar, un angajat al instanței, un organism administrativ competent, un notar public ori în mod direct de către instanță sau, alternativ, prin mijloace electronice, în conformitate cu dispozițiile unei legi distincte.

Articolul 133a din LPC prevede că, la cererea unei părți care declară că este pregătită să suporte costurile aferente, instanța poate să dispună, printr-o hotărâre fără drept de apel, ca notificarea sau comunicarea unui act să fie încredințată unui notar public. Notarul public poate fi înlocuit în îndeplinirea acestor sarcini de către un notar public evaluator, un notar public consilier sau notar public stagiar.

În conformitate cu articolul 133b din LPC, dacă înainte de depunerea unei plângeri în instanță, printr-un acord scris încheiat cu reclamantul, pârâtul este de acord ca actele relevante referitoare la litigiile care intră sub incidența acordului respectiv să fie notificate sau comunicate la o anumită adresă din Republica Croația sau prin intermediul unei anumite persoane din Republica Croația, plângerea și alte acte judiciare din cadrul procedurii se notifică sau se comunică pârâtului, la cererea reclamantului, la adresa stabilită sau prin intermediul persoanei menționate. În cazul în care notificarea sau comunicarea nu poate fi efectuată, instanța pronunță o hotărâre prin care dispune ca orice alte acte să fie notificate sau comunicate pârâtului prin afișarea lor la avizierul instanței.

Articolul 133c din LPC stipulează că, în cazul în care părțile ajung la un acord în acest sens în cursul procedurii, instanța decide ca acestea să își transmită solicitările și alte acte în mod direct una alteia, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire. În cazul în care una dintre părți este o entitate juridică sau o persoană fizică cu activitate profesională înregistrată, actele pot fi predate direct la sediul acesteia, în schimbul unui certificat care confirmă primirea actului și a cărui autenticitate este verificată prin ștampilare. În cauzele în care ambele părți sunt reprezentate de avocați sau procurori, instanța poate dispune ca reprezentanții părților să își trimită solicitările direct unul altuia – prin poștă cu confirmare de primire – sau să le predea în mod direct la birou sau la registratură.

Articolul 134a prevede că notificarea sau comunicarea către o persoană juridică care este înregistrată la o anumită instanță sau într-un alt registru se efectuează la adresa menționată în plângere. În cazul în care notificarea sau comunicarea la adresa menționată în plângere nu se poate realiza, aceasta se efectuează la adresa sediului social al persoanei respective, astfel cum este consemnată în registru. În cazul în care notificarea sau comunicarea nu s-a putut efectua nici la adresa respectivă, aceasta se realizează prin afișarea actului la avizier. Aceasta se aplică, de asemenea, persoanelor fizice care

exercită anumite profesii înregistrate (comercianți, agenți de vânzări individuali, notari publici, avocați, medici etc.) în cazul în care notificarea sau comunicarea către persoanele respective este efectuată în legătură cu profesia lor.

În conformitate cu articolul 134b din LPC, în cazul în care, ca urmare a cererii unei anumite persoane și a aprobării din partea președintelui instanței, notificarea sau comunicarea către persoana respectivă se face în cadrul instanței, actele care îi sunt adresate de către instanță se depun într-o căsuță poștală aflată într-un spațiu desemnat de instanță în acest scop. Notificarea sau comunicarea este efectuată de către un funcționar al instanței. Printr-o hotărâre pronunțată în cadrul procedurilor administrative, președintele instanței poate dispune ca toți avocații cu cabinete și notarii publici cu birouri în raza de competență teritorială a instanței respective și anumite entități juridice să primească actele judiciare prin intermediul căsuțelor poștale menționate. Articolul 135 din LPC prevede că citațiile se notifică sau se comunică personalului militar, membrilor forțelor de poliție și persoanelor care lucrează în transportul terestru, fluvial, maritim și aerian prin intermediul comandatului acestora sau al superiorului lor ierarhic imediat. Alte acte le pot fi notificate, de asemenea, în acest mod, dacă este necesar.

Articolul 136 din LPC stipulează că, în cazul în care notificarea sau comunicarea vizează persoane sau instituții dintr-o altă țară sau cetățeni străini care beneficiază de dreptul la imunitate, aceasta se efectuează pe cale diplomatică, cu excepția cazului în care există dispoziții contrare într-un acord internațional sau în LPC (articolul 146). În cazul în care notificarea sau comunicarea unui act trebuie efectuată către cetățeni ai Republicii Croația aflați într-o altă țară, aceasta se poate realiza prin intermediul reprezentantului diplomatic sau consular competent al Republicii Croația care exercită funcții consulare în țara în cauză. În acest caz, notificarea sau comunicarea este valabilă numai dacă persoana căreia îi este destinat actul este de acord să îl primească.

Articolul 137 din LPC prevede că, în cazul persoanelor private de libertate, notificarea sau comunicarea se efectuează prin intermediul conducerii închisorii, a penitenciarului sau a instituției corecționale.

Pentru persoanele menționate la articolele 141 și 142 din LPC (persoane fizice care nu desfășoară o activitate profesională înregistrată și persoane fizice care exercită o activitate profesională înregistrată, însă litigiul nu are legătură cu activitatea respectivă), este posibil ca, în unele cazuri, actele să le fie notificate sau comunicate din nou prin afișare la avizierul instanței.

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

În cazul în care adresa persoanei căreia îi este destinat un act notificat sau comunicat la cererea unei autorități străine competente s-a schimbat între timp și, din acest motiv, actul nu poate fi notificat sau comunicat, instanța croată este obligată, în temeiul articolului 143 din LPC, să încerce să notifice sau să comunice actul la domiciliul din Croația al persoanei în cauză, astfel cum este consemnat în evidențele Ministerului de Interne al Republicii Croația.

În cazul în care se prezintă dovezi confirmând existența unui interes juridic, se poate înainta administrației poliției o cerere pentru a obține informații cu privire la reședința permanentă sau temporară a unei persoane căreia trebuie să i se notifice sau să i se comunice acte în cadrul unei proceduri civile.

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

Registrul judiciar al societăților comerciale din Republica Croația este un serviciu public gratuit, care permite organelor judiciare străine și/sau părților la procedurile judiciare să obțină toate informațiile de care au nevoie cu privire la întreprinderile croate la următoarea adresă:

<https://sudreg.pravosudje.hr/registar/f?p=150:1>

Adresele persoanelor fizice nu sunt disponibile publicului și pot fi obținute numai de la Ministerul de Interne al Republicii Croația.

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

Nu există norme stabilite în legislația croată care să stipuleze modul în care instanțele trebuie să acționeze atunci când aplică Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială. Cu toate acestea, este clar din experiența acumulată în trecut, că instanțele din Croația răspund în mod corespunzător și soluționează cererile de obținere a adresei curente a unei persoane, primite în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului.

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

În mod normal, actele sunt notificate sau comunicate prin poștă sau de către un funcționar al instanței desemnat în acest sens. Mijloacele alternative care pot fi utilizate sunt enumerate la articolele 133-137 din LPC. Printre acestea se numără notificarea sau comunicarea actelor prin intermediul unui organism administrativ competent, al unui notar public, în mod direct în cadrul instanței sau prin mijloace electronice, în conformitate cu dispozițiile unor legi distincte. De asemenea, în anumite cazuri, actele pot fi notificate sau comunicate prin afișare la avizierul instanței.

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practic în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

Notificarea sau comunicarea actelor prin telefon, fax sau poștă electronică este permisă în situațiile prevăzute la articolul 193 alineatul (5) din LPC și la articolul 321 alineatul (7) din LPC (o notificare adresată de o instanță de al doilea grad de jurisdicție unei instanțe de prim grad de jurisdicție pentru a anunța soluționarea unei căi de atac și o notificare a unei instanțe de prim grad de jurisdicție către o instanță de al doilea grad de jurisdicție cu privire la retragerea unei căi de atac sau cu privire la decizia părților de a încheia un acord judiciar).

Articolul 495 din LPC prevede că, în cazuri urgente, data unei ședințe de judecată poate fi programată prin telefon, telegramă sau mijloace electronice, în conformitate cu dispozițiile unor legi distincte, sau în alt mod adecvat. Se emite o notificare oficială în acest sens în cazul în care nu există alte dovezi scrise care să arate că a fost programată o ședință de judecată.

Articolul 507o prevede că formularele prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 861/2007 și alte cereri sau declarații pot fi prezentate sub formă de solicitări prin fax sau prin mijloace electronice. Ministrul responsabil cu afacerile judiciare trebuie să emită norme distincte pentru depunerea actelor prin fax sau prin mijloace electronice și este necesar, de asemenea, ca normele respective să indice data de la care urmează să fie aplicate. Având în vedere faptul că normele la care s-a făcut referire nu au fost emise până în prezent, condițiile tehnice de utilizare a acestui tip de comunicare nu sunt încă îndeplinite. În principiu, cu toate acestea, articolele 492a, 492b și 492c prevăd această modalitate de notificare sau comunicare și normele pentru notificarea sau comunicarea solicitărilor prin mijloace electronice în acțiunile instrumentate de instanțele comerciale. În cazul în care urmează să se utilizeze mijloacele electronice de comunicare, este necesar să se emită norme care să definească conținutul și structura acestei forme de comunicare, condițiile în care

solicitările pot fi notificate sau comunicate prin mijloace electronice, evidențele care trebuie păstrate atunci când cererile sunt trimise (în ce format), precum și organizarea și funcționalitățile sistemului informatic. Având în vedere faptul că normele la care s-a făcut referire nu au fost emise până în prezent, condițiile tehnice de utilizare a acestui tip de comunicare nu sunt încă îndeplinite.

Articolul 106a din LPC (NN nr.53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 – text consolidat, 25/13, 89/14 – Decizia Curții Constituționale a Republicii Croația (*Ustavni sud Republike Hrvatske*) și 70/19) prevede posibilitatea comunicării prin mijloace electronice:

„Cererile pot fi depuse electronic, prin intermediul unui sistem informatic.

Documentele depuse pe cale electronică se semnează utilizând o semnătură electronică calificată, în conformitate cu legile speciale. Se consideră că documentele depuse electronic semnate cu ajutorul unei semnături electronice calificate au fost semnate de mână.

Data la care sistemul informatic trimite persoanei care a făcut depunerea o confirmare de primire se consideră a fi data la care cererea a fost depusă la instanța astfel sesizată.

În cazul în care o cerere care a fost depusă în format electronic nu întrunește condițiile pentru a fi soluționată, instanța informează în acest sens persoana care a depus-o, prin mijloace electronice, și îi solicită să o corecteze în conformitate cu indicațiile furnizate.

Prin derogare de la primul paragraf al prezentului articol, organismele publice, parchetul, avocații, notarii publici, experții judiciari, evaluatorii, interpreții judiciari, administratorii judiciari, comisarii judiciari și persoanele juridice depun întotdeauna cererile în format electronic.

În cazul în care o persoană menționată la alineatul 5 din prezentul articol nu depune o cerere în format electronic, instanța îi acordă un termen de opt zile pentru a face acest lucru. În cazul în care nu se respectă acest termen, se consideră că documentul a fost retras.

Ministerul Justiției instituie un sistem informatic.

Condițiile pentru depunerea cererilor și completarea acestora în format electronic, evidențele care trebuie ținute cu ocazia transmiterii prin mijloace electronice (formatele), precum și organizarea și funcționalitățile sistemului informatic sunt adoptate de ministrul justiției.”

Articolul 8 din Normele privind comunicațiile electronice [*Pravilnik o elektroničkoj komunikaciji* (NN nr. 5/20)] reglementează atribuirea drepturilor de acces la sistemul de informații pentru persoane fizice, entități juridice și organisme publice, avocați, notari publici, experți judiciari, evaluatori, interpreți judiciari, administratorii judiciari și comisarii judiciari.

La 20 aprilie 2020, ministrul justiției a adoptat o decizie, în vigoare de la data publicării pe site-ul oficial al Ministerului Justiției, prin care se confirmă îndeplinirea condițiilor aferente comunicării prin intermediul mijloacelor electronice în toate instanțele municipale, în toate instanțele districtuale și în cadrul Înaltei Curți Comerciale a Republicii Croația.

Decizia respectivă a intrat în vigoare, astfel cum se prevede în dispozițiile sale, la data publicării sale pe site-ul oficial al Ministerului Justiției, adică la 22 aprilie 2020.

La 13 iulie 2020, ministrul justiției a adoptat o decizie, în vigoare de la data publicării pe site-ul oficial al Ministerului Justiției, prin care se confirmă îndeplinirea condițiilor aferente comunicării prin intermediul mijloacelor electronice în cadrul Curții Supreme a Republicii Croația.

În consecință, în temeiul acestor dispoziții, organismele publice, parchetul, avocații, notarii publici, experții judiciari, evaluatorii, interpreții judiciari, administratorii judiciari, comisarii judiciari și persoanele juridice au întotdeauna obligația de a depune cereri în format electronic.”

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

Articolul 142 alineatul (2) din LPC prevede că, în cazul în care destinatarul unui act care trebuie notificat sau comunicat nu se găsește la adresa de contact menționată în plângere sau în evidențele oficiale, funcționarul care efectuează notificarea sau comunicarea trebuie să fie informat cu privire la data și locul în care ar putea găsi destinatarul. În plus, funcționarul în cauză îi înmânează uneia dintre persoanele menționate la articolul 141 alineatul (1), (2) sau (3) din LPC un avis scris indicând data și ora la care destinatarul ar trebui să se afle în locuința sa sau la locul său de muncă pentru a primi actul. În cazul în care nici în urma unei astfel de notificări funcționarul care efectuează notificarea sau comunicarea nu găsește destinatarul actului, acesta va proceda în conformitate cu prevederile articolului 141 din LPC.

În aceste cazuri, în practică, se aplică dispozițiile articolului 37 din Legea privind serviciile poștale (*Zakon o poštanskim uslugama*)(NN nr. 144/12 și 153/13) ca modalitate substitutivă de notificare sau comunicare. Legea prevede că articolele care fac obiectul trimerilor poștale, cu excepția trimerilor poștale obișnuite, trebuie să fie predate destinatarului, reprezentantului legal al acestuia sau unei persoane împuternicite printr-o procură. Prin derogare, în cazul în care un colet poștal nu poate fi livrat niciuneia dintre persoanele enumerate, acesta poate fi înmânat unui adult din gospodărie, unei persoane angajate cu caracter permanent în gospodărie sau în cadrul spațiilor comerciale ale destinatarului, unei persoane autorizate din cadrul spațiilor comerciale ale entității juridice sau unei persoane fizice de la locul de muncă al destinatarului, în cazul în care acesta din urmă are contract de muncă pe durată nedeterminată. În cazul în care articolele poștale nu pot fi predate în modul descris anterior, se depune un avis în căsuța poștală a destinatarului pentru a-l informa cu privire la locul și momentul în care poate colecta articolul respectiv. În mod normal, serviciile poștale lasă un avis care specifică faptul că articolul poștal respectiv poate fi ridicat de la un anumit oficiu poștal în termen de cinci zile de la data livrării avizului. Dacă destinatarul nu ridică articolul poștal în termenul stabilit, operatorul de servicii poștale îl restituie expeditorului.

Ca metodă de ultimă instanță, un act poate fi notificat sau comunicat prin afișare la avizierul instanței (articolele 133b, 134a, 134b, 143 și 144 din LPC).

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

În cazul în care se utilizează o altă metodă de notificare sau comunicare, se consideră că actele au fost notificate sau comunicate la data la care acestea au fost înmânate destinatarului sau unei persoane autorizate să primească actul în numele destinatarului sau, în cazul în care un act este notificat la avizier, după opt zile de la data la care actul a fost afișat la avizier.

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

Articolul 37 din Legea privind serviciile poștale (NN nr. 144/12 și 153/13) prevede că articolele care fac obiectul trimerilor poștale, cu excepția trimerilor poștale obișnuite, trebuie să fie predate personal destinatarului, reprezentantului legal al acestuia sau unei persoane împuternicite printr-o procură. Prin derogare, în cazul în care un colet poștal nu poate fi livrat niciuneia dintre persoanele enumerate, acesta poate fi înmânat unui adult din gospodărie, unei persoane angajate cu caracter permanent în gospodărie sau în cadrul spațiilor comerciale ale destinatarului, unei persoane autorizate din cadrul spațiilor comerciale ale entității juridice sau unei persoane fizice de la locul de muncă al destinatarului, în cazul în care acesta din urmă are contract de muncă pe durată nedeterminată. În cazul în care articolele poștale nu pot fi predate în modul descris anterior, se depune un avis în căsuța poștală a destinatarului pentru a-l informa cu privire la locul și momentul în care poate colecta articolul respectiv. Dacă destinatarul nu ridică articolul poștal în termenul stabilit, operatorul de servicii poștale îl restituie expeditorului.

Ca urmare a cererii unei persoane anume și a aprobării din partea președintelui instanței, notificarea sau comunicarea către persoana respectivă se face în cadrul instanței, actele care îi sunt adresate de către instanță se depun într-o căsuță poștală aflată într-un spațiu desemnat de instanță în acest scop.

Notificarea sau comunicarea este efectuată de către un funcționar al instanței. Printr-o hotărâre pronunțată în cadrul procedurilor administrative, președintele instanței poate dispune ca toți avocații care au propriile registraturi și notarii publici care își au sediul social în raza de competență teritorială a instanței respective să primească actele judiciare prin intermediul căsuțelor poștale menționate (articolul 134b din LPC). În aceste condiții, persoanele incluse pe listă sunt obligate să colecteze actele în termen de opt zile. În cazul în care un act nu este colectat în acest termen, acesta va fi afișat la avizierul instanței. Un act este considerat notificat sau comunicat după opt zile de la data la care acesta a fost afișat la avizierul instanței.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

În cazul în care destinatarul refuză să semneze nota de livrare, persoana care efectuează notificarea sau comunicarea citației consemnează acest lucru în nota de livrare și notează în litere data la care a fost realizată notificarea sau comunicarea, iar actul se consideră, în acel moment, ca fiind notificat sau comunicat [articolul 149 alineatul (3) din LPC].

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

Articolul 507c prevede că notificarea sau comunicarea actelor în conformitate cu dispozițiile articolului 14 din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 este dovedită cu ajutorul unei confirmări de primire sau al unui act echivalent. Un act pe care o agenție de primire din Republica Croația trebuie să îl notifice sau să îl livreze potrivit articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 poate fi notificat sau comunicat, de asemenea, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

LPC nu prevede că notificarea sau comunicarea actelor în sensul articolului 14 din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 trebuie să fie efectuată exclusiv către destinatar, în consecință, dispozițiile din LPC care reglementează livrarea personală prevăd în fapt o metodă „substitutivă” de notificare sau comunicare.

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

Dispozițiile din LPC care reglementează metodele „substitutive” sau alternative de livrare personală stipulează că actele pot fi afișate la avizierul instanței în ultimă instanță, prin aceasta considerându-se că a fost efectuată notificarea sau comunicarea în Republica Croația.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

Articolul 142 alineatul (2) din LPC prevede că, în cazul în care destinatarul unui act care trebuie notificat sau comunicat nu se găsește la adresa de contact menționată în plângere sau în evidențele oficiale, funcționarul care efectuează notificarea sau comunicarea trebuie să fie informat cu privire la data și locul în care ar putea găsi destinatarul. În plus, funcționarul în cauză îi înmânează uneia dintre persoanele menționate la articolul 141 alineatul (1), (2) sau (3) din LPC un aviz scris indicând data și ora la care destinatarul ar trebui să se afle în locuința sa sau la locul său de muncă pentru a primi actul. În cazul în care nici în urma unei astfel de notificări funcționarul care efectuează notificarea sau comunicarea nu găsește destinatarul actului, acesta va proceda în conformitate cu prevederile articolului 141 din LPC.

9 Există vreo dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

Articolul 149 din LPC prevede că certificatul de notificare sau comunicare (nota de livrare) trebuie să fie semnat de către destinatar, care trebuie să indice data la care a primit nota de livrare. În cazul în care un act este comunicat sau notificat unui organism de stat, unei persoane juridice sau unei persoane fizice care desfășoară o activitate profesională înregistrată, destinatarul are obligația nu numai să semneze, ci și să aplice ștampila sau parafa oficială a organismului sau entității respective pe actul în cauză. În cazul în care un act este notificat sau comunicat unui organism sau unei entități și aceasta nu își aplică ștampila sau parafa pe actul respectiv, persoana care efectuează notificarea sau comunicarea are obligația să indice motivul omisiunii în nota de livrare. Dacă destinatarul este analfabet sau nu este capabil să se semneze, persoana care efectuează notificarea sau comunicarea scrie numele și prenumele acestuia, consemnează, în litere, data notificării sau a comunicării și atașează o notă care indică motivul pentru care nu a fost adăugată semnătura destinatarului. În cazul în care destinatarul refuză să semneze nota de livrare, persoana care efectuează notificarea sau comunicarea consemnează acest lucru în nota de livrare și scrie, în litere, data la care s-a efectuat notificarea sau comunicarea; prin această acțiune se consideră că actul a fost notificat sau comunicat. În cazul în care notificarea sau comunicarea este efectuată în conformitate cu dispozițiile articolului 142 alineatul (2) din LPC, în nota de livrare se indică, împreună cu o confirmare de primire a actului, că aceasta a fost precedată de o notificare scrisă. În cazul în care, în conformitate cu dispozițiile din LPC, actul este predat unei alte persoane, și nu persoanei căreia îi este adresat, persoana care efectuează notificarea sau comunicarea menționează în nota de livrare tipul de relație dintre cele două persoane. În cazul în care un act nu este notificat sau comunicat unui organism de stat sau unei persoane juridice, persoana care efectuează notificarea sau comunicarea către o persoană fizică îi solicită acesteia să se identifice, în cazul în care îi este necunoscută. Persoana care efectuează notificarea sau comunicarea trebuie să consemneze în nota de livrare numele și prenumele persoanei căreia i-a fost înmănat actul și să indice dacă persoana căreia i-a fost notificat sau comunicat actul îi este cunoscută sau, în caz contrar, să indice numărul cărții de identitate care i-a fost prezentată pentru a verifica identitatea persoanei respective și autoritatea care a eliberat actul de identificare. O persoană însărcinată cu notificarea sau comunicarea unui act care nu este un notar public este obligată să-și scrie lizibil numele, prenumele și titlul pe nota de livrare și să semneze pe aceasta. În cazul în care este necesar, persoana însărcinată cu notificarea sau comunicarea unui act întocmește o dovadă de notificare/livrare separată, pe care o anexează la nota de livrare. În cazul în care în nota de livrare s-a consemnat o dată eronată, notificarea sau comunicarea se consideră efectuată la data la care actul a fost predat. În cazul în care nota de livrare a dispărut, notificarea sau comunicarea poate fi dovedită într-un alt mod.

Articolul 133a alineatele (3) și (4) din LPC prevăd că notarul public întocmește acte doveditoare privind primirea unui act și măsurile care au fost întreprinse pentru a notifica sau comunica actul respectiv. Notarul public trebuie să prezinte instanței în mod direct, fără întârziere, o copie certificată pentru conformitate cu originalul a actului care dovedește primirea actului de notificat sau de comunicat și un certificat de notificare sau comunicare însoțit de copia certificată pentru conformitate cu originalul a dovezii notificării ori comunicării, sau un act care nu a putut fi notificat sau comunicat, însoțit de o copie certificată pentru conformitate cu originalul a actului doveditor privind măsurile care au fost întreprinse.

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

Destinatarii sau o persoană dintre cele cărora le poate fi notificat sau comunicat actul este autorizat(ă) să refuze primirea actului numai în cazul în care notificarea sau comunicarea este efectuată într-un moment sau într-un loc sau prin mijloace care nu sunt prevăzute de lege. Cu toate acestea, în cazul în care destinatarii sau persoanele obligate să primească un act refuză totuși să primească actul în mod ilegal, sau în cazul în care îl aruncă sau îl distruge înainte de a efectua lectura acestuia, refuzul nu aduce atingere consecințelor juridice ale actului notificat sau comunicat (VsSr Gzz 61/73 – ZSO 4/76-140). În cazul în care destinatarul refuză să semneze nota de livrare, persoana care efectuează notificarea sau comunicarea citației consemnează acest lucru în nota de livrare și notează în litere data la care a fost realizată notificarea sau comunicarea, iar actul se consideră, în acel moment, ca fiind notificat sau comunicat [articolul 149 alineatul (3) din LPC].

În cazul în care notificarea sau comunicarea unui act a fost refuzată, ultima soluție pentru efectuarea notificării sau comunicării este afișarea la avizierul instanței. Actul este considerat notificat sau comunicat după opt zile de la data la care acesta a fost afișat la avizierul instanței.

În ceea ce privește notificarea sau comunicarea actelor unei părți terțe, ar trebui remarcat faptul că, în cazul în care un act este transmis unei persoane alta decât destinatarul, relația dintre cele două persoane trebuie menționată în nota de livrare [articolul 149 alineatul (5) din LPC]. În cazul în care un act nu este notificat sau comunicat unui organism de stat sau unei persoane juridice, persoana care efectuează notificarea sau comunicarea către o persoană fizică solicită acesteia să se identifice, în cazul în care îi este necunoscută. Persoana care efectuează notificarea sau comunicarea trebuie să consemneze în nota de livrare numele și prenumele persoanei căreia i-a fost înmănat actul și să indice dacă persoana căreia i-a fost notificat sau comunicat actul îi este cunoscută sau, în caz contrar, să indice numărul cărții de identitate care i-a fost prezentată pentru a verifica identitatea persoanei respective și autoritatea care a eliberat actul de identificare. O persoană însărcinată cu notificarea sau comunicarea unui act care nu este un notar public este obligată să-și scrie lizibil numele, prenumele și titlul pe nota de livrare și să semneze pe aceasta. În cazul în care este necesar, persoana însărcinată cu notificarea sau comunicarea unui act întocmește o dovadă de notificare/livrare separată, pe care o anexează la nota de livrare. În cazul în care în nota de livrare s-a consemnat o dată eronată, notificarea sau comunicarea se consideră efectuată la data la care actul a fost predat. În cazul în care nota de livrare a dispărut, notificarea sau comunicarea poate fi dovedită într-un alt mod.

În cazul în care persoana însărcinată cu notificarea sau comunicarea actului nu efectuează notificarea cu diligența necesară, determinând o întârziere semnificativă a procedurii, persoana respectivă poate fi sancționată de către instanță.

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

În conformitate cu articolul 63 din Decretul privind operațiunile juridice oficiale, cheltuielile aferente trimiterilor prin poștă se calculează în conformitate cu normele privind serviciile poștale.

Articolul 133a alineatele (5), (6) și (7) din LPC prevede că părțile vor achita eventualele costuri ale notificării de către un notar public prin efectuarea unei plăți directe către notarul public respectiv. Notarii publici care nu primesc plăți în avans pentru a acoperi cheltuielile ocazionale de notificare sau comunicare nu au obligația de a notifica sau comunica actul. Notarul public întocmește o dovadă a notificării sau comunicării și informează instanța în acest sens în mod direct. Părțile nu sunt obligate să plătească taxe unui notar public pentru orice acțiuni întreprinse în vederea notificării sau comunicării unui act prin intermediul unui notar public. Costurile notificării prin intermediul unui notar public trebuie să fie incluse în cheltuielile de judecată dacă instanța consideră că acest lucru este necesar. Onorariile și compensațiile acordate unui notar public pentru furnizarea de servicii notariale sunt reglementate de normele privind tarifele temporare ale notarilor publici (*Pravilnik o privremenoj javnobilježničkoj tarifi*) (NN nr. 97/01 și 115/12).

Articolul 146 alineatul (5) din LPC prevede că fondurile necesare pentru a acoperi costurile de angajare și de desfășurare a activității unui reprezentant al părâtului responsabil de primirea actelor trebuie să fie plătite în avans de către solicitant în conformitate cu o hotărâre a instanței fără drept de apel. În cazul în care solicitantul nu reușește să efectueze o plată în avans în termenul stabilit, acțiunea este respinsă.

În ceea ce privește cheltuielile de notificare sau comunicare prin intermediul unui funcționar al instanței desemnat în acest sens, costurile aferente, a căror valoare este stabilită de instanță, vor fi plătite în avans. Această practică este stipulată în dispozițiile articolului 49 din Regulamentul de procedură al instanței (*Sudski poslovnik*) (NN nr. 35/15), conform căruia se pot desfășura în afara instanței doar acele acțiuni oficiale necesare pentru a soluționa o chestiune în conformitate cu dispozițiile legale; articolul 50 din aceeași lege prevede că recuperarea costurilor pentru activitățile în afara instanței trebuie să fie realizată în conformitate cu norme separate și că acțiunile în afara instanței solicitate de către părți și al căror cost este suportat de acestea în conformitate cu o hotărâre judecătorească pot, în principiu, să fie efectuate numai după ce partea în cauză a efectuat o plată în avans corespunzând sumei stabilite.

Ultima actualizare: 26/08/2021

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.